

nogen Skade derved, den kan jo beregne sine Renter. Men jeg har her skrevet et Ændringsforslag, hvorefter Boets Behandling efter Skifteforvalterens Indstilling kan overgives den ordinære Skifteret paa Finansministeriets Forlangende, saafremt dette nægter at forlænge Fristen. Altsaa, hvis man ikke vil give de anmeldelsespligtige en længere Frist, kan man tage Boet fra dem og overgive det til den ordinære Skifteforvalter, som er Statens Embedsmand. Man har da Sikkerhed for, at Boet vil blive sluttet og Arveafgiften betalt, saa snart det overhovedet lader sig gøre. Men at forhøje Arveafgiften med $\frac{1}{3}$ paa Grund af, at Anmeldelsen ikke er foretagen i rette Tid, forekommer mig at være en aldeles ublu Renteavance for Staten at tage.

Mit Ændringsforslag Nr. 32 ser saa uskyldigt ud, men er det ingenlunde. Der staar, at Ordet „derhos“ skal rettes til „dog forinden“ — det vil sige, at Meningen bliver ganske den modsatte. Der staar i Lovteksten: „Skifteforvalteren skal derhos forelægge de paagældende en passende Frist til at fremkomme med lovlig Arveanmeldelse“. Jeg foreslaar, at han skal „dog forinden“, altsaa forinden Boet tages fra ham, have forelagt de antagne genstridige Arvinger en Frist til at berigtige Forholdet.

Mit Ændringsforslag Nr. 37 sigter ligesom et tidligere til at holde alle Afgørelser indenfor Domstolenes Omraade, saa at de foreløbige Kendelser om Afgiftens Størrelse ere lige saa lidt forbindende for den private og for alle vedkommende som for Finansministeren, men at Domstolene skulle være berettigede til at tage disse Forhold under Paakendelse. Der er her i det hele fra min Side en Bestræbelse, som jeg agter mere og mere at lægge mig efter. Efterhaanden som jeg ser, at vore Love, særlig vore Skattelove, gaa ud paa at gøre en Finansminister eller en anden Minister eller en Generaldirektør til enevældig Pascha paa visse Omraader, er den Anskuelse bleven fast hos mig, at en dansk Borger skal nyde Beskyttelse af sit Lands Love og have Ret til i alle Tilfælde at tage sin Tilflugt til Kendelse af en Dommer. Det er dertil, vi have Dommerne, og vore administrative Embedsmænd skulle ikke have Domsmyndighed, saa længe jeg kan gøre noget derimod. De have Myndighed nok og nok at tage sig for uden at sidde og være Højesteret.

Mit Ændringsforslag Nr. 39 omhandler et Forhold, hvorefter offentlige Institutter

have en Meddelelsespligt til det offentlige om, hvad Midler de sidde inde med, saa man derved faar en kontrolleret Adgang til Beregning af Boets Midler og derefter til Beregning af Arveafgiften. Man siger her, at disse Sparekasser og Forsikringselskaber m. m. skulle „meddele saavel Skifteforvaltere som de øvrige Myndigheder, hvem Tilsynet med Afgiftens Berigtigelse paahviler, alle Oplysninger“ o. s. v. I en Mængde Tilfælde, hvor Boet skiftes af ekstraordinære Skifteforvaltere som Eksekutører, kunde disse maaske til Nød gaa ind under Ordet Skifteforvaltere i Henhold til en anden Bestemmelse i Loven; men naar Boet skiftes af selvskiftende Arvinger, og disse ville lave deres Meddelelse, Kundgørelse og Beregning af Arveafgiften saa nøjagtig som muligt, ville de have samme Interesse i at have Adgang til at kræve disse Oplysninger af Sparekasser og Forsikringsselskaber, som det offentlige har. Derfor foreslaar jeg, at Teksten omredigeres saaledes: „ordentlige og overordentlige Skifteforvaltere, selvskiftende Arvinger eller deres Tillidsmænd og andre i Sagen interesserede, saa vel som de øvrige Myndigheder.“ At dette kan være et Spørgsmaal af nogen Vigtighed, vil være klart. Navnlig hvis, hvad jeg maa formode, thi saadan plejer det at ske, jeg faar mine Ændringsforslag forkastede, og man vil være i Stand til at forhøje en Arveafgift med $\frac{1}{3}$, hvis Arven ikke er anmeldt i rette Tid, vil det dog være lovlig haardt, at disse Arvinger, som gerne ville anmelde Arven rigtigt og i rette Tid, skulle være udelukkede fra det Beneficium, som Skifteforvaltere og andre offentlige Myndigheder have til at faa de nødvendige Oplysninger gennem Sparekasser, Forsikringsanstalter m. m. Derfor er det et Spørgsmaal af ikke ringe Vigtighed.

De andre Ændringsforslag Nr. 40 og 41 ere atter Udslag af den samme Bestræbelse for at gøre Loven ikke slappere, men saa lempelig, at Statskassen faar sin Ret uden at gøre mere Fortræd end nødvendigt og uden at fristes til voldsom Adfærd mod de skattepligtige, og saaledes at Spørgsmaalet hele Tiden holdes indenfor Domstolenes Rammer.

Jeg finder ingen Anledning til at udtale mig videre angaaende de andre Ændringsforslag. Men jeg kan ikke slutte disse Bemærkninger uden at tiltræde, hvad min ærede Kollega for Københavns 4de Valgkreds (Birck) sagde om Forældres Skattepligt efter denne Lov. Det forekommer mig meget haardt at sætte Forældrene i